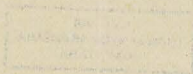

12047

A gnosztikus tudomány művelőinek köréből felvetett
egyes kérdések.

Megoldásukat előterjeszti és ellenőrzésre ajánlja

K e p e s F e r e n c

Mivel bizonyítható, hogy a fizikai háttér,
a ~~villáméter~~, egy a ~~mi~~ képzeletvilágunkkal, és mivel
bizonyítható, hogy a képzeletvilág szövi a szerves
életkört?

A fizikai háttér, vagyis általában a tér,
nem fizikai adat. Ebben megegyezik az intuitív önfigyelés a modern fizikával. Érzékszerveink adatai
pont- vonal- és legfeljebb felületszerűek. A fizikai
világot pedig a természettudomány értelmében pontszerű
erőközpontok, vonalszerű erők /sugárzások/ és leg-
főbb fokon felületszerű, globuláris keresztmetszések te-
szik. Már Kant észrevette, hogy a tér /és idő/ a mi
értelmeiségünk formái, a természetben nem láthatók.
Lord Kelvin szerint háromméretű fizikai tevékenység
feltételezése - még a leghigabb kocsonyaszerű éter
alakjában is - a számtanba ütközik. A Lorenz- Einstein
elmélet fölöslegesnek mondja az éter elképzelését, mert
a fizikai tevékenység ilyen "hordozó" nélkül is maradék
nélkül megérthető.

A háromméretű háttér azonban nemcsak, hogy nem található az érzéki-fizikai világban, de e világ tényezőit hiába is csoportosítjuk, vagy halmozzuk tesszésünk szerint: az alsóbb méretfokú tényezőkből a magasabbat, a háttérrel utólag sehogysem tudjuk megalkotni. Csak értelmességünkben fedezhetjük föl, itt pedig eleve adottként. E nélkül az eredeti és eleve adottság nélkül, ennek egybefoglaló világossága nélkül az érzéki-fizikai világ értelmetlenül széteső összefüggéstelen lim-lomnak látszanék, kaosznak kozmosz helyett. Képzeletünk menthetetlenül kültérrel veszi körül az egyes érzéki-fizikai adatokat, és azok között e kültér egységében tájékozódik. A mértani törvény egyetemes formában fejezi ki ezt a tényállást: Minden testnek külsőgei vannak és kültere van. Ez a határtalan kültér persze csak az egyes véges testeken esik kívül és terjeng túl, és csak ebben a vonatkozásában nevezhető kültérnek. Magunkra való vonatkozásában azonban ez a kültér beltérnek mutatkozik, mert csakis saját tudatunk formájaként van eleve adva számunkra, tudatunkon kívül pedig már csak azért is hiába keressük, mert arról, ami tudatunkon kívül esik, nem tudunk, arról nem is beszélhetünk. Kétségtelenül kiviláglik ebből a tényállásból - amennyiben hiven irtuk le - hogy csillagok és porszemek a mi belső terünkben mozognak, vagyis saját tértudatunk immanens pont-vonal-és felü-

letszerű határolásainak alkalmazásán megfelelő, azokkal egybeeső és együtthangzó és tudatunkban ezért felcsillanó tűnő-működő tevékenységek. Nem változtat ezen a tényálláson, hogy következtetés után, vagyis belső értelmességünk körében a fizikai jelenségeknek viszonylag önálló létet tulajdonítunk, amelyeknek méreteit és értelmét megintcsak belvilágunkban derítjük föl, még pedig fokozott belvilágunkban: logikai matematikai tudatunkban, a természettudomány módszerével.

Tértudatunk nemcsak egybefoglalja a szervezetalatti természet tevékenységének megfelelő pontszerű, vonalszerű és felületszerű elemeket, nemcsak a térbetöltő tevékenység részleteiként és alkotó elemeiként fogja fel azokat, nemcsak tájékozódik köztük, mint a tér egységes teljességének határolásai között, vagyis nemcsak a tér teljességével való vonatkozásokban tekint át az elemeket; - hanem azokat egyásra is vonatkoztatja, kapcsolatokat is teremtet közöttük, vagyis kombinál is, és ellenőrizhetően ez a tevékenység teszi a természet szerves életét, vagyis a természet elemeinek szervezését is. A szerves természet minden jelensége - kivétel és maradék nélkül - megmagyarázható ebből a tevékenységből, nem mutat a természet semmit, amit elképzelni nem tudunk. Hogy képzeletünk képszövő tevékenysége világosan tudatos, a természet szervező ereje

pedig rejtett, nem jelenti azt, mintha e kettő eltérne egymástól, akár a tevékenység mikéntjét, akár alakját illetőleg. Ez a különbség csak a tudatosság világossági fokát érinti. A természet szervező működése ugyanis állandóan harcol az ellenálló nehéz anyaggal, finom hangja ezért elvész ugyanannak zajában, vagyis a világos tudat küszöbe alatt működik, ám tevékenysége mégis ellenőrizhetőn érvényesül, valamint a tulharsogott hang hullámai is éppen úgy terjednek a légkörben, mint a hallható hangé. Testi sebünk természetes gyógyulása például, egységes terv szerint célszerűen halad, noha világosan nem ismerjük a tervet, véghezvitelének egyes szakaszait is aligha figyelhetjük meg közvetlenül és részletesen. Bizonyos csak az, hogy ez a titkos gyógyító tevékenység térbeli tájékozódásról kombinálóképességről és emlékezésről tanuskodik, olyan sajátságokról tehát, amelyek nem a legfeljebb felületszerű és emlékeztelen fizikai tevékenységnek, hanem képzeletünknek sajátságai.

A bizonyítás követelményének ezzel megfeleltünk. Az igazság azonban arról is felismerhető, hogy termékeny. Bizonyított tételünk pedig már eddig is olyan felfedezésekre vezetett, amelyek gyökeresen oldják meg a tudományak eleddig megfejtetlen egyes kérdéseit. A szerves természet titka képzeletünk önismeretében oldódik. Ennek az önismeretnek haladása vezetett a következő kérdések megoldására.

1./ Miért gömbölyű a sejt?

A sejt a szerves élet alkotó eleme. Alakja a magot gömbölyűben körülvevő sejtanyag. Megfelel a tér elemi elképzelésének. A teret ugyanis elemi módon középponttal bíró gömbölyűnek képzeljük. A sejthalak tehát térképzületünk mintájára alakult. A sejt fizikai állományát alkotó nehéz anyag, amely függő egyensúlyban hullámzik alkotó elemeinek szétbomlása és egyesítése között, szilárd alakot sohasem ölt, nem kristályosodik, nem állhatott ellent a mérhetetlenül finom képzület kitartóan ostorozó szervező és formáló hullámainak.

2./ Miért egyenesek a szerves alatti /Anorganikus/ fizikai tevékenység erői és sugárzásai?

Ha eddigi leírásunk helyes, vagyis ha képzületünk hárommértetű térbetöltése, amelynek mintájára a szerves sejt alakul, magasabb dimenziót jelent a legfőbb kétmértetű /felületszerű/ érzéki - fizikai jelenségekkel szemben, így nem kevésbé bizonyos, hogy ezek az utóbbiak a magasabb dimenzióval szemben annak elenyésző határolásait - differenciálisát - teszik. A fizikai világ /árnyékvilág/ e szerint a hárommértetű háttérből kivált és viszonylag önállósult elenyésző téralkotó elemek, pontszerű, vonalszerű és felületszerű határolások köre. Leírásunk helyességéről azomban tanuszkodik a fizikai erők és sugárzások egyenesvonalúsága

is. Ugyanis, ha elemi tértudatnak gömbfelületét körvonalak avagy általában görbe vonalak alkotják, így ezeknek elenyésző mozzanatai differenciálisak - vagyis a fizikai felületek vonalszerű határolásai: erővonalak és sugárzások csakis egyenes vonalnak lehetnek, - mert akár a véges görbe elenyésző részét, akár a végtelen görbe tetszés szerinti véges szakaszát vesszük, mindenképpen egyenes vonalat nyerünk. A fizikai erő vagy sugárzás e képen egyenesvonalúságával tanuskozik arról, hogy bevált és viszonylag önállósult differenciálisa a görbékkel alkotott háttérnek. A szerves gömbfelület legjobban megközelíti - hiszen annak bélyegét hordja magán - a fizikai tevékenység legmagasabb formája, a gömbfelületszerű keresztrezgés, am bármennyire fokozza is sokszögűségének véges gazdagságát, el nem érheti a magasabb dimenzió körvonalát: a végtelen sokszögűséget.

3./ Mi teszi a természet célszerűségének célját, avagy mi a cél a szerves természet céltudatában?

A szaktudomány mai állásában ez a kérdés megoldatlan "Célszerűség cél nélkül" - mondja Chamberlain. E kérdés megoldatlansága sötét árnyként nyulik a kulturális életbe, mert tápot ad a teleológiai istenérvnek, rögzíti a természet kuliszáit önkényesen tologató teológiai istent és ezzel az uralkodó általános kulturális sötétséget. A képzeletönismerete alapján Schmitt Jenő megoldja ezt a kérdést is, ez al pedig világos törvényt állít a kifürkészhetetlen önkény

helyébe. Ez a törvény megvilágítja a természet kulisszatitkait.

Nem kétséges, hogy a természet célszerűségét valamely értelmesség teszi. Ez az értelmesség azonban nem istenin tökéletes, sőt az emberi logikai- matematikai tudat fokát sem éri el, hiszen nem minden leheto esettel számol, hanem csak szokott esetekkel, szokatlan esetben pedig felmondja a szolgálatot, sőt célszerűtlenül is tevékenykedik. Változatainak csodás gazdagsága tehát a képzelet gazdagságáról tanuskozik, ez ugyanis belülről tekintve határtalan, de a végtelent, a minden esettel kivétel és maradék nélkül számoló és leszámoló gondolkodó tudat gazdagságát nem éri el.

Hogy hatalmát ez a szerves értelmesség érvényesíthesse, erősödnie kell. Ez a célja. Erősödése arányában fűzi szorosabbá a testi sejtélethez való viszonyát. Ez a törekvése egybeesik a szerves egyed és a faj fentartásával. E viszony lazulása a szerves lény romlását, megszakadása pedig halálát jelenti. Az egyedek pusztulása után is emlékezetben megörzött, felgyűjtött ereje képesíti azután a szervező tevékenységet arra, hogy egyedek születésén és újjászületésén, távolabbról pedig, hogy új, magasabbrendű fajok létrehozásán közreműködjék. Hiszen a magasabbrendű fajt a testi-lelki együttes gazdagabb, részletesebb egysége teszi, amelyben az értelmességnek nagyobb szerep jut.

Erejét azonban a szervező képesség - amely egy a tudatalatti képzelettel - az érzéki élet kutforrásából meríti. Az érzéki élet olyan pont- vonal- és felületszerű változatokat nyújt, amelyeknek megfelelőket - ritmikus változatokban - a szervező tudat már eleve is tartalmaz. A háromméretű képzelet az érzékiekhez hasonló, sőt azokkal egybevágó változatokat önmagában mindig is előállíthatja, azokat saját gazdag tartalmából bármikor kiemelheti. Az eképen egybevágó testi-lelki ritmusváltozatok azonban erősítik a lelki hangzásokat. Közvetlen élménye a léleknek, hogy megerősödve kerül ki a testi-lelki ritmusváltozatok egybehangzásából. Ezért arra törekszik, hogy a váltakozó érzéki esetekkel egybevágó változatokat emeljen ki magából és ilyen változatokkal feleljen az érzéki hangzásra, hogy így egyesítse saját hangját az érzéki hangzással. Tevékenységének azokat a módjait, amelyekből megerősödve került ki, mint célszerűeket kivál asztja, elraktározza és megőrzi, hogy adandó alkalommal ezekkel éljen, az ilyen szempontból célszerűtleneket pedig elejti.

Ez az értelmesség azonban nem csak tapasztaló, de kísérletező is. Az érzéki körtől eltekintve már saját körében is elképzel érzéki változatokat, már saját körében is kísérletezik olyan válaszokkal /reagálásokkal, amelyek saját tevékenységének körében megerősödnek

és ezért alkalmasaknak látszanak arra, hogy az érzéki élet köréből is erőt merítsenek. Előrelátón számol eképen a képzelet olyan érzéki esztváltozatokkal is, amelyeket érzéki módon még nem tapasztalt. A szervező tevékenységnek ezt a provideáló tevékenységét ismeri és csodálja a mai tudomány, am magyarázatát csak a képzelet önismeretén épülő intuición hozta meg.

